Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 25
Capitolul III 45
Capitolul IV 75
Capitolul V 92
Capitolul VI 115
Capitolul VII 141
Capitolul VIII 156
Capitolul IX 190
Capitolul X 220
Capitolul XI 238
Capitolul XII 251
Epilog 270

Cobor în fugă scările după Remus. Îl văd la poartă cu șoferul, mai are câteva cutii de descărcat din portbagaj. Șoferul stă lângă el dar nu-l ajută. Când ajung eu, Remus îl descarcă pe ultimul. Șoferul are haină și șapcă din piele. Are tenul închis.

— Atâta, mersi, îi strigă Remus, în timp ce el s-a urcat deja în față.

— Pun pariu că ăsta-și vopsește mustața, zice Remus.

— Zici?

— Sau și-o lipește. Da' cred că-și dă și pe lângă, că n-ar scoate odată un cuvânt.

— Păi el n-are nici o treabă. Lasă marfa și-atât. Hai că Alex e fiert.

Începem să cărăm baxurile de hârtie. Car hârtie, mamă. Hârtia asta pe care poate-ar trebui s-o umplu cu poeme. Car hârtie, tata, mi-e dor de tine...

Andra e un copil excelent. Puteți fi mândri de ea. A luat zece la olimpiadă. Dar Andra e, mai întâi de toate, ambițioasă. Să fii ambițioasă, mamă, să nu te lași!

Car hârtie, urc și cobor scările, și la capăt mă așteaptă cutiile roșii pe care scrie cu auriu Asper, cutiile din care iau noi și noi pachete.

Mă izbesc de Alex, grăbit să iasă pe poartă. Îmi atinge vârful nasului cu degetul, în joacă.

— Măi... fii și tu atentă...

Căldura aia care începe de la clitoris și se înalță spre stomac ca un abur la început, ca un abur care prinde apoi formă pe dinăuntru, forma unei mâini care tapetează totul cu piele moale și tresăltândă, apoi se condensează sub respirația ta accelerată și te inundă lichidul. Andra e, înainte de toate, ambițioasă.

— Andrada Panu, cum ați devenit poetă?

— Am... e greu de spus... Poet te naști, nu devii, dar dacă vă gândiți la circumstanțe care revoluționează sensibilitatea, atunci cred că acest lucru s-a petrecut odată cu venirea mea în București.

— Cum a contribuit Bucureștiul?

— Bucureștiul e un oraș proteic, vital, un oraș al urcărilor și coborârilor, care te menține tot timpul în tensiune...

— Explicați-ne, vă rugăm, sensul metaforei cuștii de sticlă din poezia dumneavoastră.

— Cușca de sticlă... aveam la un moment dat nevoie de ceva care să exprime prizonierat, dar și transparență...

— Nu se leagă de nimic din biografia dumneavoastră?

— Desigur că nu. Este o metaforă, o creație a eului meu transbiografic.

O femeie în albastru se repede cu microfonul spre pupitrul de unde vorbesc.

— Spuneți-ne, cum se împacă poezia cu publicitatea? Sunteți *copywriter* la cea mai bună agenție din țară, și semnați cele mai de succes reclame din ultimele luni.

— Poezia, ca și publicitatea, înseamnă imagine. Eu cred în imagine.

— Imaginile nu mint? mă mai întreabă, ușor provocator femeia în albastru, apropiindu-se tot mai mult de mine, suficient de aproape cât să văd că are și o voaletă albastră, din fire extrem de fine.

Nu apuc să răspund, mulțimea ovaționează, oamenii o trag în jos de la pupitru pe femeia în albastru, agită pancarte pe care scrie „Andra, te iubim!", „Andra!", „Andra, ține-o tot așa!"

Mă ridic ca în filme, tremurând în brațele lui Bamby, acoperită de o transpirație rece.

— Ce e, pui? Ce-ai visat?

— He, he... ha, ha, ha! Ce prostie!

— Ce, măi?

— O tâmpenie imensă.

Buzele, umerii lui Bamby, mirosul lui. Sărutul lui în noapte, răcoros ca un pahar cu apă. Încolăciri deodată viguroase. Îmbrățișări ca niște garduri mari, de lemn gros, care te apără de vise. Încolăciri de cerbi, de cerberi. Încolăciri care rămân.

Când o să fiu *copywriter*. O să am portofoliu de clienți. Portofoliul o să fie o mapă mare, lucioasă, care ascunde între coperțile ei foi albe, țiplate, unde sunt descrise, cu litere în tuș, corp gotic, campaniile create de mine, firmele, sloganurile. O să am cărți de vizită, pe hârtie cartonată, lucioasă. O să scrie Andrada Panu – *copywriter*, New Wave Media. O să fie o hârtie lucioasă ca oglinda, ca lacul din care o căprioară bea apă în zori de zi, îmi amintesc că exista o carpetă de perete cu desenul ăsta.

O să am telefon de serviciu. O să-i spun mamei „Mama, te sun de pe telefonul de serviciu". Și ea o să fie fericită. O să-l sun și pe Bamby de pe telefonul de serviciu și el o să-mi transmită ultima formulă de ADN modificat. O să ne mutăm. O să ne luăm o garsonieră micuță undeva în centru, poate într-o casă, ca asta unde e New Wave. Atunci, în prima săptămână, o să-mi iau și geanta din imitație de piele de crocodil, dar poate pe altă culoare decât a Georgianei. Mi-ar plăcea un mov. Mai târziu, o să am dulapul plin cu pantofi dintre care pe unii nu-i voi fi încălțat niciodată.

O să fiu grăbită. Poate o să am o mașină, micuță, colorată, numai pentru mine. Un Mini ar fi grozav. Am să stau la început puțin prea aplecată peste volan, cu fața imobilă, hotărâtă. Pe geam, o să văd cum trec pe lângă mine tramvaie și autobuze ca niște insecte mari și urâte.

N-o să mai aștept metroul dimineața. N-o să-mi mai taie genunchii aerul rece. N-o să mai văd florăresele aranjând florile în colțul bulevardelor.

O să am bonuri de decont.

O să fiu invitată la petrecerile firmelor. O să fiu politicoasă, manierată. O să am discuții presărate cu umor discret, pilde culturale, flirt de bun gust.

O să port oricând vreau blugi și pantofi fără toc.

Mai târziu, poate o să conduc o mașină mare de teren, gri metalizat, și-n dreapta o să stea poșeta mov.

Suntem pierduți. Nu mai avem femeie de serviciu. Vasele cresc grămadă în chiuvetă împânzind-o cu bacterii. Mocheta își pierde luciul de blană luxoasă. Florile își lasă tulpinile în jos, iar pământul se crapă în ghivece.

— Adică, dacă n-am timp să angajez femeie, voi stați ca porcii?

— Păi, nu prea e treaba noastră, mormăie Dania.

— A, nu? Sigur, fiecare e specializat. De-aia nu mai putem în ziua de azi fără femeie. Băi, din orice muncă înveți câte ceva, să știți de la mine. Tre' să știi și să vrei să faci de toate. Ia! Fiecare la treabă. Dania – birourile, Mirela și Grațiela la bucătărie, Remus în curte, Andra la baie!

Către Georgiana:

— Tu vii la mine în birou! Avem de discutat.

Încep cu oglinda, apoi mâna îmi alunecă pe faianță spre chiuvetă, înconjor robinetele cu laveta moale și răcoroasă, șterg bine de câteva ori, de jur-împrejur, chiuveta. Mâna mi se balansează pe suprafețele curbe lăsând scânteieri în urma ei. Mă aplec să parcurg cu laveta și suprafața de faianță de dedesubtul chiuvetei. Am obosit, gâfâi, mă doare spatele, iau mopul. Cel mai mult îmi place când îl storc în sita specială cu care este dotată găleata. Atunci îmi sprijin pe el toată greutatea corpului și apa țâșnește. Pe gresie îmi văd chipul scăldat în degradeuri de maro. Dania, Mirela și Grațiela râd în bucătărie. Mirosul de cafea vine până la mine.

— Mi-ați făcut și mie o cafea? strigă Alex din birou.

— A... păi... n-ai zis că vrei...

— E clar, dacă nu-i Andra, nu văd nici eu cafea...

Alex iese din birou, urmat de Georgiana. Am deschis ușa de la baie ca să mă pot mișca mai ușor când spăl gresia.

— Gata, Andra?

— Ce anume?

— Baia. Ai curățat-o?

— Da...

— Ia să vedem...

Pantofii lui Alex lasă urme pe gresia proaspăt spălată.

— Păi, și toaleta?

— Poftim?

— Toaleta cui i-o lași? Fă treaba până la capăt.

— Dar nu-i cam...

— Hai, hai, n-am văzut *copywriter* adevărat care să nu fi spălat în viața lui măcar o budă.

Îmi face cu ochiul și iese.

Frec vasul WC-ului cu toată puterea. Uneori peria îmi alunecă și simt pe față câțiva stropi de apă. Undeva departe se aude vocea lui Alex.

— Da' p-ăla cu Becali și peștișorul de aur îl știți?

Pun peria la locul ei în suport. Îmi îndrept spatele. Vasul e plin de detergent spumos, de un albastru proaspăt ca valurile din reclame.

— Haideți să vedeți, am adus pozele! Sunt marfă!

Georgiana intră, e roșie în obraji, eșarfa multicoloră îi zboară ca o pasăre exotică pe canapeaua din piele. Se așază pe scaunul rotativ și-ncepe să descrie arce de cerc pe stânga sau pe dreapta, povestind.

— Titus le-a făcut!

— De la Auto Avantgarde? sare Grațiela.

— Păi, da! Abia l-am convins să nu ne ia și pielea.

— Da' de unde-l știi, fată, și p-ăsta? întreabă Dania.

Georgi surâde șăgalnic, cu gropițe.

— Secret profesional! Un bun profesionist nu-și deconspiră niciodată sursele...

— Sau metodele... mormăi.

Se întoarce brusc către mine. O privire pe care aleg să nu o înregistrez. Prin urmare, nu există.

— Da' hai că vi le-arăt mai târziu. Să vină și Alex.

— Hai, salutare, iar nu munciți nimic? Alex își face o intrare plină de prospețime.

Georgi se îndreaptă către el, cu mâinile la spate, ca și când ar ascunde ceva, o floricică, un nasture, o piatră.

— Ghici ce am!

— Ce? sclipesc curioși ochii lui rotunzi pe fața lui rotundă.

— Ghici!